

HÀO-QUÂN
Số 132, Đường Bông-Bà, Phố
Giấy-Thập số 1 số 13
Giấy-Thập: KINH-DÂN KINH

Chỉ thích sự thật ngọt ngào
 hơn ai cho mình, thì không
 phải là thích sự thật; dần sự
 thật sự cay đắng khó chịu,
 buồn bã nghiêm khắc thể
 nào nữa, cũng thích, mới là
 thích sự thật.

(Montaigne)

TU' CÁCH NGƯỜI CHỒNG
trong con mắt chị em Nhật-Bản

62 275 62

BÁ = TƯỚC MÔNG = THẾ = TÔN

(LE COMTE DE MONTE-CRISTO)

PHÁP - QUỐC: LỊCH-SỬ TIỂU-THUYẾT

Tác - giả: Alexandre Dumas

Dịch - giả: Nam-Son

— Em Mai-thiết-Thanh, canggi đến kìa, em mở còi, em nghe, nhưng em hiệp ý anh hơn một cô gái con ông chủ tàu hoặc con ông chủ ngân hàng nào ở Marseille (Mạt-xây). Với những người như anh, chỉ cần có một người đàn bà trung hậu và là một tay nội trợ giỏi giang, chỉ chừng ấy thôi; mà kẻ về hai phương diện ấy, thì còn ai hơn em nữa!

— Anh Phi-Nhân, một người đàn bà mà đi thương một người đàn ông không phải là chồng mình, thì không còn là một trợ giới, không còn là vợ trung hậu nữa. Anh hãy bằng lòng cho em đi anh như anh ruột của em, như bằng hữu của em. Em xin lập lại một lần nữa, em chỉ có thể hứa với anh có chừng ấy thôi, và em chỉ hứa những gì mà em chắc có thể cho được.

Phi-Nhân nói:

— Anh hiểu cả rồi, sự thực khi của em, em chịu được, nhưng em sợ sự thực khổ của anh. Mai-thiết-Thanh em này, nếu được em thương tưởng đến, thì anh sẽ cố gắng làm giàu, anh có thể khoe khoang trước mặt anh em, anh có thể làm một tay kẻ toan trong nhà buôn, anh cũng có thể làm một nhà buôn!

— Anh không thể làm được những việc ấy, anh đừng thử làm gì cho mất công, anh phải đi lính kìa mà; bây giờ anh còn ở nhà được, là vì không có giặc giã. Anh cứ làm nghề của cá, mà đừng mơ tưởng những điều viển vông, nó sẽ hại anh, nó sẽ làm cho anh thấy sự thiệt mà ghé tởm hơn nữa. Và anh hãy vui lòng như em làm bạn, làm em....

— Em Mai-thiết-Thanh, em nói phải đó, anh sẽ là một tay thủy thủ; anh sẽ với bộ áo quần của cha ông ta, bộ áo quần mà em khinh rẻ, mà bạn cái áo lót có sọc, cái áo ngoài bằng vải xanh, lại có eo vòng gài vào nút áo. Áo bạn như thế mới đẹp lòng em phải không?

Mai-thiết-Thanh xây lại nhìn Phi-Nhân một cách rất nghiêm và hỏi:

— Anh nói gì đó? Anh muốn nói

gì đó? Em không hiểu.

— Anh muốn nói rằng em đối với anh gay gắt và tàn khốc như thế, là vì em đương đợi chờ một người khác bạn như anh vừa tả. Nhưng có lẽ người ấy đối với em đã thay lòng đổi dạ; nếu không phải tự nó thay lòng đổi dạ, thì sóng gió kia cũng đã làm cho nó thay lòng đổi dạ rồi!

Mai - thiết - Thanh là lớn lên: — Phi-Nhân, em tưởng anh tốt, em làm Phi-Nhân, anh xấu bụng lắm. Anh vì lòng ghen tương, mà rủa và người ta. Em không dấu gì hết, em thương người mà anh vừa tả đó, và nếu người ấy không trở lại với em, thì chẳng những em không cho là người thay lòng đổi dạ như anh đã nói, mà em còn cho là người vì thương em mà chết.

Người thanh niên Cát-tân đứng dậy, ra bộ tịch giận dữ lắm.

Mai-thiết-Thanh tiếp luôn:

— Phi-Nhân, em biết anh lắm; em không thương anh, anh xây qua oán người; anh định sẽ đến với người. Anh thua gì sự ấy? Nếu anh thua, thì anh với em không còn gì là bằng bạn nữa; nếu anh hơn thì tình bằng bạn giữa anh và em lại bóa ra mối thù oán. Anh hãy nghĩ lại cho kỹ, anh hãy nghe lời em đây: muốn được lòng một người đàn bà mà tìm chuyện gây gổ với người thương của người đàn bà ấy, thì không gì thất sách hơn.

Không, Phi - Nhân, em tưởng anh không nên thiết hạnh cái ý tưởng xấu ấy. Không lấy được em làm vợ, thì nhận em là bạn, làm em chẳng hơn.... (Đến đây nàng nói mà đôi mắt long lanh và ướt đẫm) Khơang, khơang, người thương của

em đi bốn tháng nay, trong bốn tháng ấy, em tình có nhiều trận bão lắm!

Phi-Nhân giữ thái độ thần nhiên, vẫn biết với một giọt nước mắt chảy trên má nàng Mai-thiết-Thanh, anh ta có thể đổi một ly máu của anh ta mà không tiếc; nhưng nước mắt chảy ra đó là vì một người khác, chứ có phải vì anh ta đâu.

Anh ta đứng giây vào trong nhà, dạo quanh một vòng, rồi trở ra đứng ngay trước mặt nàng Mai-thiết-Thanh, đôi mắt ố súp, hai bàn tay nắm chặt.

— Này, Mai-thiết-Thanh, thế nào? trả lời một lần nữa đi!

Nàng Mai-thiết-Thanh trả lời một cách rất lạt lẽo:

— Em chỉ thương Đấng-Thế, ngoài Đấng-Thế ra không ai sẽ là chồng em được cả.

— Em thương nó mãi mãi phải không?

— Trọn đời em.

Phi-Nhân gục đầu xuống như người tuyệt vọng, thở ra một tiếng, rồi lộn lắt ngẩn đầu lên, nghiêng rã-g, sình mồi.

— Nếu như nó chết thì sao?

— Nếu Đấng-Thế chết, thì em chết theo Đấng-Thế.

— Nếu nó hội bạc?

Thình lình có tiếng ở ngoài gọi vào:

— Em Mai-thiết-Thanh! em Mai-thiết-Thanh!

Người thiếu nữ là lớn lên, tỏ vẻ hết sức vui mừng:

— Đó, anh thấy chưa? anh thấy chàng không quên em chưa? chàng đến tìm em đó!...

Nàng chạy thẳng lại cửa chính,

mở ra và la lớn lên:

— Anh Đấng-Thế, em đây, em đây này!

Phi-Nhân, mặt xanh lét, tay chưa run rẩy, lui lại đường sau như người đi đường gặp rắn; đập phải cái ghế dựa, chàng ngã ngồi xuống đấy.

Đấng-Thế và Mai - thiết - Thanh ôm nhau. Đầu tiên hai người không thấy gì chung quanh họ hết, Thưởng khi mình có việc gì thích quá thì chỉ biết một chỗ mình mà không biết gì đến trời đất nữa. Hai người nói với nhau, mà giọng nói cũng không được rành rang, ấy cũng là cái dấu hiệu của sự vui thích quá trớn đó, hay sự đau đớn.

Thình lình Đấng-Thế nhìn thấy mặt Phi-nhân, bộ mặt ố súp và giận dữ. Phi-Nhân thở tay nắm lấy con dao gilet sẵn ở giây nịt của anh ta; có lẽ là một cử chỉ tự nhiên, chính anh ta cũng không để ý đến thì phải.

Đấng-Thế trừng hai mắt lên nói:

— Xin lỗi, tôi chưa kịp thấy ông.

Rồi xây lại nhìn nàng Mai-thiết-Thanh mà hỏi:

— Ông đây là ai?

— Anh này sẽ là người bạn của anh, vì là bạn của em, và là anh em

chê bác với em, mà em xem như anh ruột em đó; là một người mà ngoài anh ra, em thương hơn hết.

Anh Phi - Nhân đấy. Anh chưa gặp lần nào hay sao?

Đấng-Thế nói:

— À.... tôi biết rồi.

Một tay chàng vẫn nắm lấy tay nàng Mai-thiết-Thanh, còn tay kia

chàng đưa ra chực bắt tay Phi-Nhân, cách từ từ lắm.

Nhưng Phi-Nhân chẳng những

không đưa tay ra, mà còn đứng vững như một pho tượng.

Đấng-Thế nhìn nàng Mai-thiết-Thanh đương cầm đông và run rẩy, rồi nhìn sang Phi-Nhân nét mặt ố súp và giận dữ.

Nhìn qua, chàng biết cả sự tình. Biết rồi, thì sinh giận:

— Em Mai-thiết-Thanh, anh không ngờ anh vội vã đến đây để gặp một người cừu!

Mai - thiết - Thanh là lớn lên, mặt ngó Phi-Nhân như cách giận lắm:

— Một người cừu! Đấng - Thế, anh nói một người cừu ở nhà em! Nếu em biết thế thật, thì em bắt tay anh mà giết nhau đến Marseille (Mạt-xây) mà ở, bỏ quách cái nhà này không thèm trở về nữa.

Phi-Nhân liếc một cái sang quắc.

Nàng Mai - thiết - Thanh tiếp luôn, giọng nói rất cương quyết như có ý đồ tỏ cho Phi-Nhân biết nàng đã rõ thấu cái ác ý của anh ta:

— Anh Đấng-Thế, nếu có việc gì chẳng lành cho anh, em sẽ lên tận chót ngọn gành Morgion (Mạt-gi-ông) mà nhào đầu xuống....

Phi-Nhân xanh lét cả mặt.

Nàng Mai thiết-Thanh lại tiếp:

— Nhưng Đấng-Thế, anh làm đó thôi, anh không có người cừu nào ở đây hết; đây chỉ có anh Phi-Nhân, anh của em, anh sẽ bắt tay anh như một người bạn rất thân thiết.

Nói đoạn nàng nhìn thẳng vào mặt Phi-Nhân; Phi-Nhân như tưởng bị cặp mắt của nàng thôi miên, chậm rãi bước lại gần Đấng-Thế mà đỡ tay ra.

Bao nhiêu mối tức giận của Phi-Nhân khi ấy cũng như một luồng sóng, tay đỡ đôi, nhưng đọng cái tay

quyền tự nhiên của mỹ nhân phải tan sạch.

Vừa nắm đến tay Đấng-Thế thì Phi-Nhân dầm dề chạy ra ngoài nhà, tay vô bức tóc mà miệng thì la như đũa điên:

— Ôi! ôi! cừu với! cừu với! nguy quá! nguy quá!...

Bỗng có tiếng người gọi giật ngược lại:

— Ê, anh Cát-Tân! Ê anh Phi-Nhân, chạy đi đâu đó?

Phi-Nhân liền dừng bước lại, nhìn chung quanh anh ta, và thấy Kha-dông-Thuộc đương ngồi một bàn với Đấng-Lát dưới bóng cây. Kha-dông-Thuộc liền hỏi:

— Sao anh lại không ghé vào đây? Anh có việc gì gấp mà đến không đủ thì giờ chào bạn như thế?

Đấng-Lát vừa đỡ 'aychêchal rượu trên bàn vừa nói:

— Thôi nhất là khi bạn có một chai rượu đầy để ngay trước mặt như thế này.

Phi-Nhân đứng nhìn cả hai người, cách ngó nghếch không trả lời.

Đấng-Lát lấy đầu gối đẩy Kha-dông-Thuộc một cái mà nói:

— Nó ngó nghếch quá. Hay là chúng ta làm chứng? Hay là trải với đũa chúng ta ra để đoán, Đấng-Thế thắng rồi chẳng?

Kha-dông-Thuộc trả lời:

— Thì để thông thả xem đi mà!

Kha-dông-Thuộc lại xây nói với Phi-Nhân.

— Này, anh Cát-Tân, anh đã như định thế nào chưa?

Phi-nhân cười mở hơi chảy dài trên trán, và chậm rãi bước vào bóng cây. Tưởng như cái bóng cây mát kia đã làm cho anh ta tỉnh hẳn và thơ thái được một ít, mà nói:

— Xin chào hai anh, hai anh gọi tôi phải không?

Phi-nhân nói đoạn, ngả xuống trên cái ghế bên bàn.

(Còn nữa)